

Självständigt arbete (15 hp)

Författare		Program/Kurs	
Gustav Rydbeck		OP SA 12-15	
Handledare		Antal ord: 11 972	
Mikael Weissman	Beteckning	Kurskod	
		10P147	
UPPRORSBEKÄMPNING I ANBAR-PROVINSEN			
<u>ABSTRACT:</u>			
<p>During 2004 to 2008, The United States Marine Corps (USMC) executed counterinsurgency operations in Anbar Province with the purpose to stabilize one of the most violent areas in Iraq. The Marine Corps successfully managed to suppress the insurgency as violence dropped dramatically in late 2007. What did the marines do in order to suppress the insurgency? Why did violence drop in the province? The Marine Corps approach and procedures have been examined earlier through theories of organizational learning and adaptation. However, there is an absence of studies aiming to analyse the Marine Corps' counterinsurgency approach through the analytical lens of counterinsurgency theory. Therefore this study has the intention to explain the Marine Corps approach and methods through David Galula's and Roger Trinquier's counterinsurgency theories with the purpose of gaining a profound understanding for the counterinsurgency the Marine Corps conducted. The results suggest that a population-centric counterinsurgency approach contributed to the positive turn of events in the province. Furthermore it suggests that continued research ought to focus on the importance of indigenous actors, since the theories used in this study did not fully cover their possible impact on counterinsurgency operations.</p>			
<u>Nyckelord:</u>			
Marinkåren, upprorsbekämpning, Anbar, Irak, Galula, Trinquier.			

Innehållsförteckning

1.1. PROBLEMFÖRMULERING	3
1.2. SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNING	4
1.2.1. <i>Forskningsfrågor</i>	5
1.3. AVGRÄNSNINGAR	5
2.1. FORSKNINGSDSIGN	6
2.2. MATERIAL	8
2.3. GENOMFÖRANDE & OPERATIONALISERING	10
4.1. DAVID GALULA, COUNTERINSURGENCY WARFARE: THEORY AND PRACTISE	13
4.2. ROGER TRINQUIER, MODERN WARFARE: A FRENCH VIEW OF COUNTERINSURGENCY	17
5.1. DAVID GALULA	20
5.1.1. <i>Steg 1 - Koncentrera militära styrkor till ett område i syfte att förgöra eller fördriva huvuddelen av insurgenternas väpnade styrkor.</i>	20
5.1.2. <i>Steg 2 - Avdela militära styrkor till platser där befolkningen bor, i syfte att kunna möta ett eventuellt motanfall av insurgenterna.</i>	21
5.1.3. <i>Steg 3 - Etablera kontakt med befolkningen och kontrollera deras rörelse i syfte att förhindra eventuell kontakt mellan befolkningen och insurgenterna.</i>	22
5.1.4. <i>Steg 4 - Förstör insurgentens politiska organisation i området.</i>	24
5.1.5. <i>Steg 5 - Upprätta val av lokala ledare och etablera dem i området.</i>	24
5.1.6. <i>Steg 6 - Pröva de nya ledarna genom att tilldela dem ansvar och uppgifter. Bedriv uppföljning och ersätt dem som är svaga och inkompetenta. Ge stöd till de ledare som är kompetenta och organisera lokala försvarsstyrkor.</i>	25
5.1.7. <i>Steg 7 - Utbilda ledarna i den nationella politiska rörelsen.</i>	26
5.1.8. <i>Steg 8 - Besegra eller fördriv de kvarvarande insurgenterna i området.</i>	27
5.2. ROGER TRINQUIER	27
5.2.1. <i>Att separera insurgenten från befolkningen.</i>	27
5.2.2. <i>Att göra insurgentens områden ohållbara.</i>	29
5.2.3. <i>Att följa ovanstående principer och implementera metoder för dessa över ett stort område och tillräckligt länge för att uppnå resultat.</i>	30
5.3. SLUTSATSER	32
5.5. RESULTATENS BETYDELSE FÖR PROFESSIONEN	34

1. Inledning

1.1. Problemformulering

Delar ur den amerikanska marinkåren stationerades i början av 2004 i Anbar-provinsen i Irak. Inriktningen var att de i huvudsak skulle bedriva stabiliserande operationer i provinsen. När marinkåren anlände till Anbar befann de sig mitt i ett våldsamt uppror (Shultz 2012b, 1). Avseende konflikten i Irak utpekade Anbar-provinsen ha varit en utav de tuffaste provinserna för USA och dess allierade. Under perioden 2004-2008 bedrevs omfattande upprorsbekämpning mot Al-Qaeda av den amerikanska koalitionen i syfte att stabilisera provinsen. Insatsen i Anbar-provinsen anses vara en framgång i Irakkriget, då viss stabilitet uppnåddes 2007 (Kruzel 2007).

Varför avtog våldsamheterna i Anbar-provinsen i slutet av 2007? Avseende marinkårens operationer i Anbar-provinsen hävdar en studie utav James A. Russell, att det var deras förmåga till lärande och anpassning som gjorde att upprorsbekämpningen var framgångsrik (Russell 2010, 210). En annan studie av Robert Shultz har en liknande ansats. I studien analyserar Shultz förändringar i marinkårens tillvägagångssätt under 2004-2008 utifrån organisationsteori, i syfte att förstå hur marinkåren förändrade sitt tillvägagångssätt (Shultz 2012a, 14,22). Om tidigare studier har undersökt marinkårens tillvägagångssätt för att bedriva upprorsbekämpande operationer i Anbar-provinsen, varför var marinkårens metoder effektiva i den mån att våldsamheterna avtog? Ett problem med existerande försök att förklara detta är en avsaknad av studier i syfte att försöka förklara operationerna utifrån teorier om upprorsbekämpning, vilket denna studie ämnar göra.

I mars 2006 uttalade den dåvarande befälhavare för I MEF (Marine Expeditionary Force) Zilmer, att denna gång avsåg han ha ett annat tillvägagångssätt än tidigare i syfte att få våldsamheterna att avta, vilket var att fokusera på befolkningskontroll och befolkningskydd (Shultz 2012b, 154). Vidare utgavs i slutet av 2006 en doktrin för upprorsbekämpning, *Field Manual 3-24 Counterinsurgency*, vilken hade ett större fokus än tidigare på att bidra till säkerhet för civilbefolkning (Russell 2010, 7. Biddle, Friedman och Shapiro 2014, 201). Då det enligt Zilmer och *Field Manual 3-24* var befolkningsfokus för den fortsatta

upprorsbekämpningen, bör förklaringskraft återfinnas hos teorier om upprorsbekämpning med befolkningsfokus.

Mer specifikt kommer de franska militärteoretikerna Roger Trinquier och David Galulas teorier om upprorsbekämpning att vara i fokus. Dessa fortsätter influera modern teori och doktrin om hur upprorsbekämpning skall bedrivas. I den amerikanska doktrinen för upprorsbekämpning *Field Manual 3-24* som utgavs under pågående insats i Anbar-provinsen utpekas Galula, som en av de största influenserna (HQDA 2006, viii). I framställandet utav doktrinen studerades andra klassiska teoretiker, däribland Trinquier (Crane 2010, 61). Både Galula och Trinquier har ett uttalat befolkningsfokus i sina teorier, vilket överensstämmer med Zilmers inriktning för den fortsatta upprorsbekämpningen i provinsen (Nagl 2006, vii. Trinquier 2006, 6).

1.2. Syfte och frågeställning

Syftet med studien är att undersöka marinkårens tillvägagångssätt under deras operationer i Anbar-provinsen, Irak (2006-2008), utifrån teorier om upprorsbekämpning. Tidigare forskning har fokuserat på att förklara fallet utifrån teorier om lärande inom organisationer. Genom att förklara fallet utifrån teorier om upprorsbekämpning är syftet att erhålla en fördjupad förståelse för händelseförloppet i fallet. Vidare kan studien ge upphov till att identifiera andra faktorer i fallet än dem hänförliga till teorierna, och därmed utmana de befintliga teoriernas förklaringskraft.

Roger Trinquiers teori är hämtad från *Modern Warfare: A French View of Counterinsurgency* och David Galulas teori från *Counterinsurgency Warfare: Theory and Practise*. Dessa utkom 2006 och är nyutgåvor av deras originalverk publicerade 1964. Beträffande äktheten i dessa verk råder det inget tvivel om, däremot finns det av uppenbara skäl en inneboende osäkerhet i Trinquiers källa. Då källan är översatt från franska, kan det inte garanteras att originalkällan är korrekt översatt eller att det finns en inneboende egentolkning av Daniel Lee.

1.2.1. Forskningsfrågor

Hur kan marinkårens tillvägagångssätt i Anbar-provinsen i Irak, förklaras utifrån Galulas teorier om upprorsbekämpning?

Hur kan marinkårens tillvägagångssätt i Anbar-provinsen i Irak, förklaras utifrån Trinquier's teorier om upprorsbekämpning?

1.3. Avgränsningar

Studien är avgränsad till att studera fallet, marinkårens tillvägagångssätt i Anbar-provinsen, Irak 2006-2008 under Irakkriget. Avgränsningen är relevant då det var i början av denna tidsperiod som Zilmer beskrev att marinkåren fortsättningsvis skulle ha befolkningsfokus i sin upprorsbekämpning. Det var i slutet av tidsperioden som Anbar-provinsen hade stabiliserats. Vidare inrymmer denna studie inte möjligheten att undersöka ytterligare förlopp utanför det studerade fallet även om det hade varit av intresse att undersöka huruvida andra faktorer innan och efter den avgränsade tidsperioden hade kunnat besitta relevans i fallet.

I studie kommer marinkårens I och II MEF (Marine Expeditionary Force) operationer i Anbar-provinsen att analyseras. Det utesluter inte att underställda enheters tillvägagångssätt i operationerna kommer att ingå i undersökningen. I MEF var ansvariga februari 2006 – februari 2007 och II MEF februari 2007 – februari 2008. Studien kommer att avhandla taktisk och operativ nivå, inom ramen för den amerikanska koalitionen operationer. En nackdel med detta är att andra händelser hänförliga till den strategiska och politiska nivån bortses från, vilka kan besitta en relevans i relation till händelseförloppet. Inom ramen för denna studie fanns ej utrymme att analysera den strategiska eller politiska nivån, varför den valdes bort. Vidare fokuserar studien på marinkårens tillvägagångssätt i sina operationer.

2. Metod

2.1. Forskningsdesign

Forskningsdesignen är en teorikonsumerande fallstudie där fallet förklaras utifrån Galulas och Trinquiers teorier. Forskningsdesignen fallstudie anses lämplig då en studie har avsikten att svara på ”hur” och ”varför” frågor i syfte att förklara ett specifikt fall (Yin 2009, 9). Mot bakgrund av forskningsproblemet och frågeställningen i denna studie valdes därför metoden fallstudie. Vidare är metoden tillämpbar då syftet är att förklara orsakssamband i specifika fall som är för komplexa att utföra experiment på (Yin 2009, 19). Av förklarliga skäl är det inte möjligt att upprepa fallet under lika omständigheter igen.

Vidare finns risker och begränsningar i en fallstudie. En utav dessa begränsningar avser fallstudiens förmåga att förklara hur stor inverkan en specifik variabel har på ett specifikt fall. Fallstudien tenderar att kunna svara på hur en variabel påverkade utfallet, men inte hur stor påverkan den specifika variabeln hade (George och Bennett 2005, 25). Det kan dessutom vara svårt att fastställa huruvida en faktor i det specifika fallet var absolut nödvändig för utfallet. Även om den identifierade faktorn kan bidra till att förklara utfallet, går det sällan att hävda att den var utslagsgivande, eller att förklaringen kan generaliseras och är giltig i andra fall (George och Bennett 2005, 26-27). Vidare kan den interna validiteten påverkas, på grund av att ett orsakssamband kan vara beroende av ytterligare en faktor, vilken inte har framgått vid insamlingen och bearbetningen utav empirin (Yin 2009, 42-43).

Det finns därmed en inneboende problematik i studien då den har för avsikt att förklara fallet utifrån teorier om befolkningscentrerad upprorsbekämpning på taktisk och operativ nivå. Detta ansågs vara bäst lämpat i och med att studien har för avsikt att förklara marinkårens tillvägagångssätt i de upprorsbekämpande operationer som genomfördes. Samtidigt utesluter det inte att andra faktorer ej hänförliga till studiens valda teorier kan besitta relevans i relation till händelseförloppet i fallet. En annan aspekt är att det kan innebära svårigheter med att definiera vilken påverkan en specifik variabel hade i fallet liksom vad George och Bennett belyser, då teorierna inte redogör för hur samtliga faktorer påverkar varandra. Vidare kan det vara svårt att fastställa hur nödvändig en specifik variabel var för händelseutvecklingen i fallet.

Däremot kan studien liksom vad George och Bennett antyder identifiera nya variabler utanför Galulas och Trinquier's teorier, vilket kan ge upphov till vidare forskning och utveckling av teorier i upprorsbekämpning då det utmanar förklaringskraften i de befintliga teorierna om upprorsbekämpning (George och Bennett 2005, 20-21).

Yin belyser också problematiken med att generalisera en studies rön vid kvalitativ forskning. Då kvalitativ forskning är avsedd för att studera det särskilda i ett specifikt sammanhang finns svårigheter med att generalisera resultaten till andra fall. Problematiken berör studiens externa validitet och för att kunna generalisera resultatet till andra fall, måste teorin prövas i andra fall där teorin hävdar att utfallet blir detsamma (Yin 2009, 43-44). Då denna studie endast berör ett fall kommer det innebära svårigheter att kunna generalisera resultatet till andra fall. Eftersom studien har för avsikt att förklara fallet och att pröva teorierna endast är av sekundärt fokus, är denna problematik av mindre betydelse. Vidare kan resultatet i denna studie användas för vidare forskning i syfte att pröva teorierna på andra fall.

Vid fallstudier som studerar endast ett fall finns en risk att felaktiga slutsatser dras på grund av att det specifika fallet har flera tänkbara förklaringar (George och Bennett 2005, 32). För att undvika att mätfel uppstår baseras därför empirin i denna studie på flera observationer utav samma fall. Empirin baseras på sekundärkällor och har analyserats flera gånger i syfte att ej förbise viktig information. Valet att inhämta empirin från sekundärkällor baseras på att det finns ett utbud av material från den amerikanska insatsen i Anbar-provinsen under tidsperioden 2006-2008. Vidare var det ej möjligt att genomföra intervjuer eller enkätundersökningar med individer, vilka deltog under det aktuella fallet. Mot bakgrund av att fallet utspelades under 2006-2008 hade intervjuer eller enkätundersökningar kunnat ge ett felaktigt underlag på grund av den relativt långa tid som passerat, någonting Yin pekar ut som en svaghet med nämnda metoder (Yin 2009, 102). Däremot återfinns dokumenterade intervjuer genomförda sedan tidigare, vilka används inom ramen för denna studie. För och nackdelar med materialet diskuteras i slutet av metodkapitlet.

Empirin är analyserad genom kvalitativ textanalys och följer följande principer: Slutsatserna skall vara fast förankrade i den data som samlats in och föranleds av en noggrann granskning utav empirin. Analysen skall undvika att påverkas utav tidigare forskning eller teorier, vilket kan ge upphov till snedvridning av data. Slutligen skall analysen vara en repetitiv process i

syfte att undvika att någonting förbises (Denscombe 2009, 367-368). Även om studien följer dessa principer finns risk att en annan individ som följer samma principer kan göra en annan tolkning utav empirin och därmed dra andra slutsatser. Avseende studiens validitet skall teorin överensstämma med de operationella faktorerna framtagna i syfte att analysera fallet (Yin 2009, 40-41). I denna undersökning uppnås god validitet genom att analysen utav teorierna följer ovanstående principer. Således även den kvalitativa textanalysen utav det studerade fallet där faktorer i fallet, som kan relateras till teorierna, identifieras med hjälp av de faktorer som identifierats i teorierna.

Datatriangulering innebär att insamlingen av data utgått från att jämföra data från olika källor (Denscombe 2009, 186). Tillvägagångssättet tillskrivs två fördelar, vilka kan vara för att bekräfta data i syfte att öka validiteten eller komplettera data i syfte att skapa en mer fullständig bild över det aktuella fallet (Denscombe 2009, 188-189). I denna undersökning syftar datatrianguleringen till att finna kompletterande data och därigenom skapa en mer fullständig bild över fallet. Motivet till detta gör gällande att ej förbise data som kan besitta relevans i det specifika fallet.

2.2. Material

Utbudet av material är relativt begränsat avseende det studerade fallet. Huvuddelen av empirin baseras på *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009* av Timothy S. McWilliams och Kurtis P. Wheeler. Verket är utgivet av Marine Corps University Press 2009. Det är ett samlat verk av intervjuer genomförda av McWilliams och Wheeler med officerare från marinkåren under den angivna tidsperioden. De intervjuunderlag som har använts i studien är med officerare från I MEF under februari 2006 – februari 2007 och från II MEF under februari 2007 – februari 2008. Ett intervjuunderlag avser Överste MacFarland som inte var officerare i marinkåren, men används i undersökningen då denne förde befälet över en enhet som lydde under I MEF (MacFarland 2009, 177). Avseende samtidigheten är intervjuerna genomförda i anslutning till respektive individs stationering i området. Det får anses vara fördelaktigt eftersom en längre tidsperiod än så hade riskerat att minska trovärdigheten i deras vittnesmål.

Nackdelen med att använda *Al-Anbar Awakening* har varit svårigheten med att utröna den kronologiska ordningen i händelseförloppet då varken intervjufrågorna eller svaren alltid följer en kronologisk ordning. Den kronologiska ordningen i händelseförloppet är viktig på grund av att teoriernas förklaring av hur upprorsbekämpande operationer skall bedrivas följer en kronologisk ordning. En annan problematisk aspekt med *Al-Anbar Awakening* avser att materialet kan vara tendentiöst eftersom den är sammanställd och utgiven av marinkåren. Eftersom marinkårens tillvägagångssätt undersöks finns det svårigheter med att finna andra källor från utomstående parter, vilka skulle kunna beskriva marinkårens metoder med samma upplösning som marinkåren själva. Det kan därför betraktas som en styrka i att använda materialet. Vidare kompletterar intervjuerna i *Al-Anbar Awakening* varandra eftersom de belyser olika perspektiv under samma tidsperiod från olika ledningsnivåer inom marinkåren. McWilliams och Wheeler har genomfört intervjuer med individer som varit delaktiga i det studerade fallet. Under förutsättning att de inte har gjort något egen tolkning utav intervjuunderlaget och har följt god forskningsetik bör materialet vara tillförlitligt. McWilliams och Wheeler hävdar inledningsvis att, "The interviews in this collection are edited excerpts drawn from longer interviews. They have been transcribed and edited according to scholarly standards to maintain the integrity of the interviews." (McWilliams och Wheeler 2009, xii), vilket får anses vara positivt ur ett källkritiskt perspektiv.

Studien har även använt *The Surge*, som beskriver den amerikanska koalitionen operationer i Anbar-provinsen med fokus på staden Ramadi under den studerade tidsperioden (Kagan 2009, 60). Boken har en kronologisk uppbyggnad och har delvis använts som stöd för att förstå den kronologiska följderna i händelseförloppet och för att komplettera fallet med relevant data.

Avseende *The Surge* ger den en historisk beskrivning av perioden 2006-2007 i bland annat Anbar-provinsen, där författaren menar att syftet med boken är att återge en enkel och tydlig beskrivning av fallet i syfte att läsaren skall kunna förstå vad som hände (Kagan 2009, xv). Avseende kapitlet "Anbar Awakens" i *The Surge* som har använts i denna studie utgörs källorna i huvudsak av amerikanska rapporter och nyhetsartiklar, vilka har varit svåra att hitta. Vidare kan det innebära att även *The Surge* är tendentiöst eftersom den baseras i huvudsak på amerikanska utsagor. Dessutom kan oberoendet ifrågasättas eftersom den utgör en sekundärkälla. *The Surge* är författad av Dr. Kimberly Kagan, vilken är grundare och ordförande vid Institute for the Study of War. Kagan har även undervisat vid bland annat U.S.

Military Academy West Point och Yale (ISW 2015). Kagan har således en gedigen akademisk bakgrund och har undervisat vid flera amerikanska universitet.

2.3. Genomförande & operationalisering

Analysmodellen för Galulas teori utgörs av de åtta stegen som denne delger i sin strategi för hur upprorsbekämpning skall bedrivas. Respektive steg har analyserats i syfte att framtaga faktorer i Galulas beskrivning av hur upprorsbekämpande operationer skall bedrivas. Empirin har analyserats genom kvalitativ textanalys i syfte att undersöka i vilken utsträckning de faktorer Galula beskriver under respektive steg återfinns i det studerade fallet. I analysen har likheter och skillnader mellan teorin och fallet åskådliggjorts.

Analysmodellen för Trinquiers teori utgörs av dennes tre principer att följa vid upprorsbekämpning. Trinquiers beskrivning av hur upprorsbekämpande operationer skall bedrivas har analyserats i syfte att framtaga det centrala i dennes beskrivning. Därefter har Trinquiers beskrivning av hur upprorsbekämpande operationer skall bedrivas relaterats till respektive princip. Relationen mellan beskrivningen och principerna är baserad på vad i beskrivningen som anses uppfylla fokuseringen i respektive princip. Empirin har analyserats genom kvalitativ textanalys i syfte att undersöka i vilken utsträckning de faktorer Trinquier beskriver kopplat till respektive princip, återfinns i det studerade fallet. I analysen har likheter och skillnader mellan teorin och fallet åskådliggjorts.

Under kapitlet ”Teoretiskt ramverk” presenteras operationaliseringen utav teorierna baserat på respektive teoretikers beskrivning av hur upprorsbekämpande operationer skall bedrivas.

3. Tidigare forskning

Inom upprorsbekämpning återfinns flertalet klassiska teoretiker. Utöver de franska teoretikerna från perioden finns de brittiska teoretikerna Robert Thompson och Frank Kitson. Avseende Thompson författande denne bland annat *Defeating Communist Insurgency: Experiences in Malaya and Vietnam* från 1966. Kitson utgav 1971 *Low Intensity Operations: Subversion, Insurgency, Peace-keeping*, vilken författades för att förse den brittiska armén

med metoder att anta i upprorsbekämpning och vid fredsbevarande operationer (Kitson 1971, ix). Båda dessa teoretiker har fortsatt influera modern doktrin, däribland *FM 3-24* (HQDA 2006, viii). Vidare har deras teorier ett befolkningsfokus liksom Galula och Trinquier (Kitson 1971, 49. Thompson 1966, 51). Thompson ger principer en statsledning skall följa vid upprorsbekämpning, varför dennes teori inte valdes i denna studie (Thompson 1966, 50-62). Kitsons teori hade möjligen kunnat tillföra ett perspektiv i syfte att förklara det studerade fallet, men valdes bort på grund av att studien ej kunde inrymma fler teorier.

Avseende moderna teoretiker inom upprorsbekämpning återfinns bland annat David Kilcullen, författaren av *Counterinsurgency* från 2010 och Lorenzo Zambenardi, författaren av *Counterinsurgency's Impossible Trilemma*. Kilcullens bidrag avser i huvudsak metoder för upprorsbekämpning på taktisk nivå (Kilcullen 2010, 29-30). Zambenardi belyser en treenig problematik för upprorsbekämparen när denne skall anta en upprorsbekämpande strategi (Zambenardi 2010, 21). Eftersom Zambenardis teori inte har ansatsen att förklara hur man bedriver upprorsbekämpande operationer används den ej inom ramen för denna studie. Kilcullens metoder hade möjligen varit intressanta att nyttja vid analysen utav fallet, men eftersom denne ej behandlar den operativa nivån ansågs teorin vara bristfällig i syfte att förklara det studerade fallet.

Flera kritiska studier har genomförts mot de klassiska teoretikerna inom upprorsbekämpning, däribland en studie genomförd 2008 av Jones gällande upprorsbekämpning i Afghanistan. Studien problematiserar teorier om upprorsbekämpning, däribland Galula och Trinquier (Jones 2008, 7-24). Vidare hävdar författaren att USA bör fokusera på inhemska aktörer i framtida upprorsbekämpning, i syfte att stärka aktörernas legitimitet och förmåga (Jones 2008, 24). Bland andra Trinquier och Kitson kritiserar för att förbise eller underminera betydelsen av inhemska aktörer i upprorsbekämpning (Jones 2008, 8-9). Det återfinns även en kritisk studie av Douglas Porch, där denne ifrågasätter Galulas inflytande i amerikansk doktrin om upprorsbekämpning (Porch 2014, 191-193).

Beträffande Irakkriget genomförde Biddle, Friedman och Shapiro en studie 2014, *Testing the Surge: Why Did Violence Decline in Iraq in 2007?*, i syfte att undersöka varför våldsamheterna avtog i Irak 2007, däribland i Anbar-provinsen. Studiens ansats är att undersöka händelseförloppet på den strategiska nivån (Biddle, Friedman och Shapiro 2014,

201-231). Angående marinkårens operationer i Anbar-provinsen har dem varit föremål för studier tidigare. Bland andra Richard Shultz och James Russells studier som belystes i inledningen (Shultz 2012a, Russell 2010). Det finns därmed en avsaknad av forskning i syfte att undersöka fallet utifrån teorier om upprorsbekämpning.

4. Teoretiskt ramverk

David Galula var en fransk officer, som deltog i flera irreguljära konflikter, däribland i Kina, Grekland, Indokina och Algeriet. Galulas *Counterinsurgency Warfare: Theory and Practise* baseras i huvudsak på Galulas erfarenheter. Galulas övergripande tes är att upprorsbekämpning handlar om att skydda befolkningen och därigenom vinna befolkningens stöd i kampen mot insurgenten (Nagl 2006, vii). Vidare inleder Galula *Counterinsurgency Warfare: Theory and Practise* med att definiera ett revolutionärt krig som en företrädesvis intern konflikt i ett land där målsättningen för insurgenten är att överta makten från den befintliga regimen i landet (Galula 2006, 1). Galula fortsätter med att förklara förutsättningar till uppror och beskriver två typer av tillvägagångssätt för insurgenten i ett uppror (Galula 2006, 11,29-30). Tillvägagångssätten utgörs av ett teoretiskt ramverk där metoder och målsättningar beskrivs (Galula 2006, 30-42). Avseende upprorsbekämparen återger Galula inledningsvis principer att förhålla sig till i upprorsbekämpning, vilka Galula översätter till en strategi baserat på åtta steg (Galula 2006, 55). Det är de åtta stegen för hur upprorsbekämpning skall bedrivas som denne studie utgår från.

Roger Trinquier hade också omfattande erfarenhet från irreguljära konflikter i Kina, Indokina och Algeriet där denne som fransk officer bedrev upprorsbekämpning. Efter en lång karriär som officer författade denne *Modern Warfare: A French View of Counterinsurgency* baserad på Trinquiers erfarenheter. Trinquier inleder liksom Galula att definiera revolutionär krigföring, vilken denne benämner modern krigföring (Modern Warfare) (Cohen 2006, vii-viii). Trinquier menar också att befolkningens stöd är ett måste för att segra mot insurgenten (Trinquier 2006, 6). Vidare beskriver Trinquier hur insurgenten agerar mot befolkningen och i synnerhet hur dem nyttjar terrorism som ett vapen för detta (Trinquier 2006, 37). Till skillnad från Galula tillägnas ett helt kapitel åt att beskriva terrorism och hur det nyttjades av insurgenten på ett effektivt sätt i Algeriet (Trinquier 2006, 20). En annan aspekt Trinquier lyfter fram till skillnad från Galula gör gällande användningen av tortyr som en metod för att erhålla information vid förhör av terrorister (Cohen 2006, viii). Ytterligare en aspekt som ger

en bild av att Trinquier är mer hårdför än Galula gör gällande dennes beskrivning av hur man flyttar befolkningen från deras hem för att kunna kontrollera och skydda dem (Trinquier 2006, 62). Galula är inte främmande för detta men belyser samtidigt problematiken med att göra det och menar att det bör ses som ett sista alternativ (Galula 2006, 78-79).

En annan skillnad är att Trinquier menar att den inledande operationen skall genomföras i områden mellan städerna och landsbygden i syfte att förgöra insurgentens logistikkedja (Trinquier 2006, 60). I motsats till Trinquier förespråkar Galula istället att den inledande operationen företrädesvis skall ske i ett område där man bedömer att möjligheten till seger är stor, även om det riskerar att insurgenten får fotfäste någon annanstans (Galula 2006, 69).

Trinquier ger liksom Galula en beskrivning av hur upprorsbekämpande operationer skall bedrivas, vilken utgör det teoretiska ramverket i denna studie. Trinquier ger en stundtals rörig beskrivning till skillnad från Galula. Anledningen till det är att Trinquier inte ger en teoretisk modell att följa steg för steg.

Sammanfattningsvis är Galulas och Trinquiers teorier principiellt likvärdiga, även om det återfinns vissa skiljaktigheter i deras respektive tillvägagångssätt.

4.1. David Galula, Counterinsurgency Warfare: Theory and Practise

Galula gör åtskillnad på två typer av revolutionära krig, vilka han benämner kallt revolutionärt krig (Cold Revolutionary War) och hett revolutionärt krig (Hot Revolutionary War). Ett kallt revolutionärt krig definieras av att insurgenten agerande är icke-våldsamt och följer rådande lagar. Ett hett revolutionärt krig inträder när insurgenten vidtar våld och militära styrkor måste sättas in i konfliktområdet (Galula 2006, 43,49). I det avseendet överensstämmer det med det uppror som präglade Irak under det studerade fallet.

Inom ramen för denne studie avhandlas Galulas teori gällande upprorsbekämpning i ett hett revolutionärt krig mot bakgrund av att fallet präglas av de särdrag Galula beskriver.

Galulas åtta steg är en strategi för upprorsbekämpning skall följas steg för steg i syfte att besegra insurgenterna i ett specifikt område. Galula menar dock att beroende av situationen i

området kan vissa steg förbises i strategin. Däremot är ordningen i vilka stegen utförs viktig, exempelvis kan det tredje steget inte vidtas innan det andra steget är uppfyllt (Galula 2006, 52-56). Galula hävdar att bedriva anfall mot insurgenten och försvara tagna områden är i huvudsak militära operationer medan identifiering, arrestering och förhör av insurgentens politiska celler är i huvudsak polisiära uppgifter (Galula 2006, 61).

De åtta stegen presenterade nedan utgör den analysmodell som används för att analysera fallet utifrån Galula teori.

Steg 1: Koncentrera militära styrkor till ett område i syfte att förgöra eller fördriva huvuddelen av insurgenternas väpnade styrkor.

Första steget i operationen syftar till att skapa goda möjligheter fortsatt upprorsbekämpning i området. Det taktiska tillvägagångssättet är att de militära styrkorna försöker fånga insurgenterna i en ring genom att inleda från utkanten av området och arbeta inåt. Därefter utförs proceduren inifrån och ut i syfte att fördriva kvarvarande insurgenter. Slutligen tilldelas de militära enheterna sektorer, med syftet att förgöra eller fördriva kvarvarande insurgenter. Galula belyser vikten av att de enheter som lämnas kvar för att försvara tagna områden skall besitta tillräcklig kapacitet för detta. Upprorsbekämparen skall beakta och åtgärda eventuell skada på exempelvis bebyggelse och andra viktiga funktioner i samhället. Vidare bör befolkningen inte uppmanas att samarbeta med risk för att insurgenterna bestraffar dem för det (Galula 2006, 75-77).

Steg 2: Avdela militära styrkor till platser där befolkningen bor, i syfte att kunna möta ett eventuellt motanfall av insurgenterna.

Det huvudsakliga syftet är att erhålla stöd från befolkningen. De militära aktiviteterna under detta steg syftar till att leta upp kvarvarande insurgenter och bevaka områdets gränser ifall insurgenterna förbereder ett motanfall. Enheter grupperas i direkt anslutning till platser där befolkningen bor i syfte att skydda dessa. Vidare poängterar Galula att de militära styrkorna skall bo och leva under samma förutsättningar som befolkningen, varför militära fortifikationer ej är att föredra då det riskerar att underminera möjligheten att befästa en god relation till befolkningen (Galula 2006, 79-80).

Steg 3: Etablera kontakt med befolkningen och kontrollera deras rörelse i syfte att förhindra eventuell kontakt mellan befolkningen och insurgenterna.

Målsättningarna under detta steg är att återuppta makten över befolkningen, att isolera befolkningen från insurgenterna och bedriva underrättelseverksamhet i syfte att skapa förutsättningar till att förgöra insurgentens politiska celler (Galula 2006, 81-84).

Den första punkten i detta steg innebär att etablera makt över befolkningen genom att upprorsbekämparen tilldelar uppgifter till befolkningen, som de utför mot betalning. Uppgifterna bör inledningsvis vara till för att gagna befolkningen och därefter till förmån för både befolkningen och de upprorsbekämpande styrkorna (Galula 2006, 81-84).

Den andra punkten syftar till att isolera befolkningen från insurgenterna. Det uppnås genom att registrera samtliga individer i området och kontrollera deras rörelser inom och utanför området. Vidare kan individers möjlighet till att förflytta sig inom och utom området regleras. Alla åtgärder vidtas för att försvåra kontakt mellan insurgenten och befolkningen. Det syftar också till att kartlägga individer, och utröna vilka som kan vara föremål för rekrytering av insurgenterna (Galula 2006, 81-84).

Den tredje punkten syftar till att befolkningen skall vara skyddade från insurgenten. För att uppnå detta krävs ökad intensitet av militära aktiviteter i området såväl dag som natt, genom patruller och mindre operationer (Galula 2006, 81-84).

Den fjärde punkten avser underrättelseinhämtning i området i syfte att möjliggöra nästa steg, att förgöra insurgentens politiska celler. Inhämtningen bör ske av samtlig personal stationerad i området och genom rekryterade informatörer. Att befolkningen självmant tar kontakt med upprorsbekämparen gällande information om insurgenten är sällsynt enligt Galula mot bakgrund av en fortsatt rädsla för insurgenten (Galula 2006, 81-84).

Den femte punkten avser att erhålla stöd av befolkningen genom att identifiera efterfrågade politiska reformer av befolkningen och påbörja mindre ekonomiska, sociala, kulturella och sjukvårdsrelaterade projekt (Galula 2006, 81-84).

Steg 4: Förstör insurgenternas politiska organisation i området.

Steg 4 syftar till att finna och arrestera insurgenternas politiska agenter i området, vilket uppnås genom polisiära operationer. Operationerna utförs av lokal polis i syfte att inte riskera att upprorsbekämparna direkt kopplas ihop med de arresteringar som utförs. Om den lokala polisen inte bedöms kapabel att utföra detta arbete upprättas en särskild polisiär styrka för det. En indirekt metod belyses som potentiellt användbar för att identifiera insurgenternas politiska agenter. Genom att arresteras en stor samling individer och förhöra dessa, kan information uppkomma lättare om vem som tillhör det politiska nätverket. Lokalbefolkning tenderar att veta vilka som är insurgenter och kan således peka ut dessa vid förhören (Galula 2006, 86-89).

Steg 5: Upprätta val av lokala ledare och etablera dem i området.

Steg 5 syftar till att göra befolkningen delaktig i kampen mot insurgenten. Det uppnås genom att lokala ledare tillsätts. Ett mindre fördelaktigt tillvägagångssätt är att upprorsbekämparen tillsätter en ledare med risken för att befolkningen inte känner något större förtroende för denna. Ett bättre alternativ anses vara att upprätta val där befolkningen själva väljer den lokala ledaren. En förutsättning till att genomföra detta steg är att föregående steg (Steg 4) var framgångsrikt. Vidare kan arbetet inför detta steg vara tidskrävande om en del av befolkningen fortfarande visar stöd för insurgenten. Det kan då krävas att upprorsbekämparen är villig att vidta ytterligare åtgärder i reformarbetet på politisk nivå (Galula 2006, 89-90).

Steg 6: Pröva de nya ledarna genom att tilldela dem ansvar och uppgifter. Bedriv uppföljning och ersätt dem som är svaga och inkompetenta. Ge stöd till de ledare som är kompetenta och organisera lokala försvarsstyrkor.

Steg 6 syftar till att den nya lokala ledningen testas. Uppföljning sker i syfte att kontrollera kvaliteten på utfört arbete. Om ledaren uppvisar svaghet eller dåligt utfört arbete, är strävan att med stöd från befolkningen avsätta denne och tillsätta en ny mer kompetent individ. Uppgifterna den lokala ledningen ges, skall även syfta till öka stödet från befolkningen. Vidare måste den nya ledningen förses med skydd mot insurgenterna och resurser för att kunna bedriva ett arbete som främjar stödet från befolkningen. Tecken på att upprorsbekämpningen är på väg att bli framgångsrik är när befolkningen själva deltar i upprorsbekämpande aktiviteter genom att sprida propaganda och förse upprorsbekämparen med underrättelser (Galula 2006, 90-92).

Steg 7: Utbilda ledarna i den nationella politiska rörelsen.

Samtliga lokala ledare organiseras genom ett gemensamt politiskt parti. Antingen nyttjas ett befintligt eller så skapas ett nytt. Vidare finns en problematik avseende ett politiskt program vid skapandet av ett nytt parti, då det måste fastställas vilka politiska reformer som ska genomföras innan det politiska programmet implementeras (Galula 2006, 92-93).

Steg 8: Besegra eller fördriv de kvarvarande insurgenterna i området.

Om det riskerar finnas insurgenter kvar i området skall tillvägagångssättet beskrivet enligt steg ett upptas igen. Denna gång bedrivs operationerna med stöd av befolkningen. Den ledande principen i detta skede skall vara att få de sista kvarvarande insurgenterna att flytta (Galula 2006, 93-94).

4.2. Roger Trinquier, Modern Warfare: A French view of Counterinsurgency

Trinquier definierar en ny typ av krigföring (Modern Warfare), som har karaktäriserat flertalet konflikter efter andra världskriget, däribland konflikterna i Indokina och Algeriet där han själv medverkat. Målsättningen för parten, vilken driver upproret i landet, är att störta den styrande regimen och ersätta den med en annan. I denna typ av konflikt har inte de militära styrkorna en avgörande roll och de utgör endast en del av ett system av politiska, ekonomiska, psykologiska och militära faktorer, vilka har en inverkan på konflikten. Den part som åtnjuter befolkningens stöd kommer segra. Vidare måste den som bekämpar upproret förgöra den organisation som driver upproret för att uppnå seger. Trinquier beskriver modern krigföring som ett krig mot mindre väpnade styrkor samlade under en organisation, vilka opererar bland befolkningen (Trinquier 2006, 5-7). I det avseendet överensstämmer motståndarbilden med Al-Qaeda och det uppror som präglade Irak i det studerade fallet.

Trinquier ger tre övergripande principer att anta och följa för att bedriva framgångsrik upprorsbekämpning (Trinquier 2006, 54):

- Att separera insurgenten från befolkningen.
- Att göra insurgentens områden ohållbara.
- Att följa ovanstående principer och implementera metoder för dessa över ett stort område och tillräckligt länge för att uppnå resultat.

Dessa tre principer utgör den analysmodell som används i analysen utav fallet. Principerna kopplas till vad Trinquier framhäver i dennes beskrivning av hur upprorsbekämpning skall bedrivas, vilket ligger till grund för analysen utav det studerade fallet.

Trinquier teori ger ett tillvägagångssätt för att bedriva upprorsbekämpande operationer i syfte att besegra insurgenterna. Den första målsättningen är att eliminera insurgenternas logistik- och underrättelsekedja i de mellanliggande områdena som befinner sig mellan städerna och landsbygden (Trinquier 2006, 60).

Inledningsvis skall militära enheter ockupera de viktigaste byarna och städerna inom området. De militära enheterna skall leva nära befolkningen och försvara området och dess invånare. En polisiär operation påbörjas i det försvarade området, vilken utförs av lokal polis eller militära enheter (Trinquier 2006, 61-63). Operationen syftar till att eliminera insurgentens organisation i området. De polisiära enheterna ansvarar för att organisera befolkningen och upprättandet av en underrättelsetjänst, med målsättning att finna och arrestera individer tillhörande insurgenternas organisation. Beträffande underrättelseverksamheten är det av särskild vikt att den påbörjas omedelbart på lägsta nivå och att det inte låter vänta innan underrättelsetjänsten är upprättad (Trinquier 2006, 37-39). Vidare förespråkar Trinquier tortyrliknande förhörsmetoder av tillfångatagna insurgenter i syfte att inhämta information beträffande organisatorisk tillhörighet och för att finna andra medlemmar i organisationen (Trinquier 2006, 18-19).

Därefter organiseras befolkningen i försvaret av området, i syfte att kunna frigöra egna militära styrkor. Invånare utanför säkerhetszonen förs i säkerhet innanför zonens gränser. Invånare och djur förses med ID-kort och kontrolleras när de rör sig in och ut ur säkerhetszonen. Invånarna får inte lämna zonen under natten och de får inte ta med sig betalningsmedel eller förnödenheter när de lämnar zonen dagtid. Okontrollerad trafik förbjuds på huvudvägar. Samtliga åtgärder syftar till att förvägra insurgenterna tillskott av resurser och för att separera insurgenterna från befolkningen (Trinquier 2006, 61-63).

De militära enheternas huvuduppgift är att förstöra insurgenternas organisation i de mellanliggande områdena. Operationen föregås av underrättelseinhämtning i syfte att få

information om var insurgenterna befinner sig. Därefter ockuperas det mellanliggande området och det polisiära arbetet inleds. De polisiära enheterna utför förhör med samtliga invånare i den aktuella byn/staden i syfte att finna och arresteras ytterligare individer tillhörande insurgenternas organisation. Bland befolkningen väljs underrättelseagenter ut i syfte att få information om eventuella försök från insurgenterna att återta området. Kontroll över befolkningen upprättas enligt samma procedur som beskrivits tidigare. Genom att vidga området upprorsbekämparen kontroller kommer därmed fler invånare inordnas under upprorsbekämparens kontroll (Trinquier 2006, 63-66).

Trinquier belyser vidare att de skall finnas reservförband på högre nivå, som kan sättas in vid en önskad tid och plats i syfte att förstöra insurgenter som ockuperar svårtillgängliga områden (Trinquier 2006, 67,70). Psykologiska operationer genomförs i syfte att få befolkningen att förstå den militära nödvändigheten i operationerna (Trinquier 2006, 41). De genomförs även i viss utsträckning i syfte att få de redan demoraliserade insurgenterna att ge upp (Trinquier 2006, 69). Vidare följs de militära operationerna upp med projekt gällande uppbyggnad och reparationer av infrastruktur, skola och andra viktiga samhällsfunktioner. Trinquier understryker att det stöd som ges till befolkningen i form av resurser och förnödenheter riskerar att hamna i händerna hos insurgenten varför stabilitet måste nås i ett område innan denna typ av åtgärder vidtas. Stabilitet måste dock inte uppnås i hela territoriet innan resurser tilldelas befolkningen (Trinquier 2006, 42,66-67).

Den slutliga operationen ämnar till att förstöra de sista insurgenterna vilka befinner sig i deras tillflyktsorter ute på landsbygden. Upprorsbekämparen kraftsamlar tillgängliga medel och resurser i tid och rum i syfte att insurgenterna inte skall kunna fly och operationen slutförs när området är rensat på samtliga insurgenter (Trinquier 2006, 71-72). Trinquier belyser vikten av att samtliga element inom organisationen måste utplånas för att uppnå seger. Även om de väpnade insurgenterna förgörs, kommer övriga delar inom organisationen kunna upprätthålla kontroll över befolkningen och därmed fortsätta upproret (Trinquier 2006, 59-60).

Ett metodiskt tillvägagångssätt likt ovan beskrivna kommer att leda till förstörelse av insurgenternas krigsorganisation och återgång till fred inom rimlig tid (Trinquier 2006, 63-66). Trinquier understryker att kontroll över befolkningen och underrättelseverksamhet måste upprätthållas till att fred råder i hela det nationella territoriet (Trinquier 2006, 70).

5. Analys

5.1. David Galula

5.1.1. Steg 1 - Koncentrera militära styrkor till ett område i syfte att förgöra eller fördriva huvuddelen av insurgenternas väpnade styrkor.

Ställföreträdare Neller vid I MEF beskriver hur man isolerade Ramadi och arbetade utifrån och in i likhet med den metod Galula beskriver i sitt första steg. Däremot ändrade marinkåren deras plan mot bakgrund av svårigheten att etablera tillräcklig kontroll över de tagna områdena, varför de koncentrerade operationen till centrala Ramadi först istället för att arbeta utifrån och in över hela området. Galula beskriver även tillvägagångssättet med att lämna enheter för att försvara tagna områden liksom vad marinkåren gjorde. Enligt Galula skall enheterna som lämnas för att etablera säkerhet i ett taget område ha tillräcklig kapacitet att utföra detta, vilket kan förklara varför marinkåren valde att ändra sitt ursprungliga tillvägagångssätt, till att ta centrala Ramadi först och utgå därifrån. Att ta kontakt med befolkningen och involvera dem i operationerna identifierade Neller liksom Galula baksidan med, då det innebar en risk för befolkningen att bli hotade eller mördade av insurgenten. Vilken påverkan den insikten fick på operationen och huruvida det efterföljdes är dock svårt att svara på (Neller 2009, 167,170).

Överste MacFarland som var ansvarig för en enhet underställd I MEF, hävdar att när han anlände till området i juni 2006 var den inledande fokuseringen att fortsätta arbetet med att isolera Ramadi. Liksom vad Galula anger som principiellt fokus under detta steg upprättades ytterligare baser i Ramadi. Vidare genomförde den amerikanska koalitionen operationer för att fördriva insurgenter ett område i taget. Parallellt pågick också rekrytering och utbildning av den irakiska säkerhetsstyrkan bestående av militär och polis (MacFarland 2009, 177-179). Vidare anslöt delar av de lokala stammarna i området till den amerikanska koalitionen under det inledande skedet av insatsen i Anbar, vilket belyses som en utav de viktigaste händelserna av både MacFarland och Zilmer (MacFarland 2009, 177-179. Zilmer 2009, 146,149). Att engagera inhemska aktörer och hur man gör det behandlar inte Galula i sin teoribildning. Om det belyses som en utav de viktigaste aspekterna under perioden är det problematiskt att Galula inte belyser detta i sin teori, eftersom det kan ha påverkat händelseförloppet.

Utöver de inhemska aktörerna som återfinns i fallet, stämmer marinkårens tillvägagångssätt principiellt överens med Galulas beskrivning i det första steget. Avseende vilken effekt marinkåren fick på insurgenten gällande antal dödade och sårade är oklart, vilket inte heller behöver besitta särskild relevans. Liksom vad Galula beskriver skall den inledande operationen syfta till att bana väg för fortsatta operationer i området och inte nödvändigtvis i syfte att förgöra insurgenten. Detta tycks marinkåren ha uppfyllt.

5.1.2. Steg 2 - Avdela militära styrkor till platser där befolkningen bor, i syfte att kunna möta ett eventuellt motanfall av insurgenterna.

Journey var befälhavare över en utav marinkårens bataljoner vid I MEF (Journey 2009, 187). Denne tillsammans med MacFarland beskriver hur de amerikanska styrkorna levde med irakisk militär och polis i de baser som upprättades i staden Ramadi. Vidare var en uttalad målsättning att överlämna ansvaret till dem när säkerhetsläget stabiliserades (MacFarland 2009, 180. Journey 2009, 188). Enligt Journey pågick dessutom civil-militära operationer parallellt för att erhålla befolkningens stöd (Journey 2009, 188-189). Vidare identifierade Journey problematiken med att eventuella motanfall från insurgenten kan komma, varför den amerikanska koalitionen kvarlämnade militära och polisiära enheter för att försvara tagna områden. Det huvudsakliga syftet med detta var att skydda befolkningen, vilket är vad Galula har som målsättning under detta steg. Avseende de psykologiska operationerna belyser Journey en aspekt som Galula inte behandlar, vilket var att de mindre sociala projekt som genomfördes delvis syftade till att påverka befolkningen utanför de tagna områdena och därigenom skapa goda förutsättningar till att erhålla befolkningens stöd i ett senare skede, i de områden som fortfarande var under insurgentens kontroll (Journey 2009, 194-196).

En aspekt som Galula lyfter fram gällande hur upprorsbekämparen skall vara förlagd, är att upprorsbekämparen skall leva nära befolkningen och under samma förutsättningar som dem. Marinkåren upprättade istället militära baser i staden där de bodde med de irakiska styrkorna för att vara skyddade från insurgenten. Galula menar att det är en nödvändighet att upprorsbekämparen och befolkningen lever under samma villkor om dem skall kunna stärka banden. Ytterligare en aspekt avser marinkåren uttalade fokus på att engagera irakiska militära styrkor i syfte att kunna överlämna områdesansvar till dessa, vilket Galula inte berör under detta steg.

Galulas målsättning att skydda befolkningen överensstämmer dock med marinkårens uttalade filosofi och deras tillvägagångssätt stämmer i stora drag överens med vad Galulas under det andra steget.

5.1.3. Steg 3 - Etablera kontakt med befolkningen och kontrollera deras rörelse i syfte att förhindra eventuell kontakt mellan befolkningen och insurgenterna.

Major Zappa beskriver hur man engagerade befolkningen i att exempelvis röja upp i staden. Enligt Zappa förbättrade det läget för både marinkåren och befolkningen. Dels blev det bättre för befolkningen som slapp skåda all förödelse i staden, samtidigt som det gav ett positivt intryck för marinkåren, vilka ville undvika att bli förknippade med förödelsen striderna förde med sig (Zappa 2009, 209). Liksom vad Galula beskriver under första punkten är det en del av strategin för upprorsbekämpning att involvera befolkningen genom att tilldela uppgifter som gagnar båda parter.

Enligt Neller syftade de fortsatta operationerna till att etablera kontroll över befolkningen och därigenom skydda dem. Liksom Galulas andra punkt upprättade marinkåren kontroll över befolkningen genom att kartlägga individer och förse dessa med identitetskort i syfte att kontrollera vilka som färdades in och ut i områdena (Neller 2009, 169-170). De militära operationerna gav dessutom upphov till att befolkningen gick från fientliga till neutrala till vänligt inställda gentemot marinkåren och MacFarland menar att när befolkningen förstod att den amerikanska koalitionen var där för att stanna började de stödja dem i kampen mot insurgenten (Kagan 2009, 66-67). Det bör vara en indikator på att befolkningen kände sig skyddade från insurgenten.

Vidare hävdar befälhavaren över II MEF, Gaskin att marinkåren (februari 2007 – februari 2008) fortsatte bedriva offensiva operationer i syfte att separera insurgenten från befolkningen. I juni 2007 hade marinkåren enligt Gaskin lyckats fördriva större delen utav Al-Qaeda från stora befolkningsområden i provinsen till glesbefolkade områden på landsbygden. Enligt Gaskin började man dessutom tillse att polisiära enheter fick mer ansvar över säkerheten i de tagna områdena. Agerandet från marinkåren beskrivet av både Neller och Gaskin kan vara förenligt med vad Galula anger som syfte enligt den tredje punkten, att

skydda befolkningen. Vidtagna åtgärder av marinkåren bidrog till att skydda befolkningen och isoleringen får anses vara lyckad i den mån att insurgenten flydde från de stora befolkningscentren och befolkningen började förse marinkåren med underrättelser avseende insurgentens verksamhet (Gaskin 2009, 215-216).

Galula beskriver hur underrättelseverksamheten skall bedrivas i fjärde punkten under detta steg, då det skall syfta till att skapa underlag för att finna insurgentens politiska ledare och eliminera dessa under nästkommande steg. Gaskin beskriver hur underrättelser inkom från befolkningen, vilket Galula framhäver som sällsynt under detta steg (Gaskin 2009, 216-217). Avseende underrättelseverksamheten beskriver Journey hur marinkåren nyttjade den irakiska polisen till att bedriva underrättelseinhämtning inför de militära operationerna genom att utpeka individer tillhörande insurgentens organisation (Journey 2009, 188-190). Däremot återfinns inte något uttalat fokus från marinkåren gällande att inhämta underrättelser i syfte att finna och eliminera de politiska cellerna i området. Detta avser perioden innan Gaskins stationering i Anbar-provinsen och det är därmed oklart huruvida marinkåren tillämpade detta tillvägagångssätt även under Gaskins ledning.

Beträffande ekonomisk- och politisk utveckling var det enligt Gaskin en del i deras strategi att främja utvecklingen i provinsen när säkerhetsläget var tillräckligt bra, vilket har vissa beröringspunkter med vad Galula framhäver i sin femte punkt, att identifiera sociala och ekonomiska reformbehov i området och genomdriva dessa med stöd av befolkningen. Huruvida Gaskin identifierade reformbehov i relation till vad befolkningen önskade är emellertid oklart (Gaskin 2009, 215-217).

Överlag överensstämmer marinkårens tillvägagångssätt och deras uttalade syften med Galulas principer under detta steg.

5.1.4. Steg 4 - Förstör insurgentens politiska organisation i området.

Den amerikanska koalitionen genomförde specialoperationer i syfte att eliminera högt uppsatta ledare inom al-Qaeda, i tron om att våldsamheterna skulle minska. Det beskrivs hur man redan i oktober 2006 utförde ett överfall mot ett möte med Al-Qaedas medlemmar där 48

individer arresterades, men att först i slutet av 2007 var Al-Qaedas operationella celler eliminerade (Kagan 2009, 68-69,77-78).

Avseende de specialoperationer den amerikanska koalitionen genomförde behandlas inte detta av Galula. Galula menar att det huvudsakligen är polisiära operationer som bedrivs under detta steg för att eliminera insurgentens politiska celler. Vidare genomfördes specialoperationerna parallellt med tidsperioden analyserad i föregående steg, vilket torde innebära att den ordning stegen skall utföras i enligt Galula inte överensstämmer med fallet. Zappa hävdar att de specialoperationer som genomfördes för att eliminera ledare inom Al-Qaeda inte fick de positiva effekter marinkåren hade hoppats på (Zappa 2009, 206-207). Galula förklarar inte varför kontroll över befolkningen måste etableras innan man ämnar eliminera insurgentens politiska celler. Om de politiska celler Galula talar om är att likställa med ledningen inom insurgentens organisation kan det vara en förklaring till varför operationerna mot ledningen i Al-Qaeda inte fick någon effekt. Vidare baseras detta på Zappas uttalande och huruvida hans påstående stämmer är emellertid oklart då ingen annan kunde styrka eller belägga dennes påstående.

5.1.5. Steg 5 - Upprätta val av lokala ledare och etablera dem i området.

När Al-Qaeda hade fördrivits från Ramadi och övriga städer i provinsen beskriver Gaskin hur den amerikanska koalitionen etablerade en ledning i varje stad i provinsen (Gaskin 2009, 218-219). Allen var ställföreträdare vid II MEF och han beskriver vidare hur de lokala stammarna erhöll politiskt inflytande i den politiska ledningen i Anbar-provinsen och att marinkåren arbetade för att få de lokala stammarna att kunna samarbeta med provinsens ledning (Allen 2009, 229-231). I stora drag tycks det stämma överens med Galulas beskrivning under detta steg. En intressant aspekt avser huruvida ledaren var folkvald eller tillsatt av den amerikanska koalitionen då Galula menar att en folkvald ledare har större chans att åtnjuta befolkningens stöd. Vidare är en förutsättning att målsättningen i föregående steg uppfylls innan detta steg påbörjas. I föregående steg framgår att Al-Qaedas operativa celler var eliminerade från området i slutet av 2007. MacFarland hävdade att befolkningen börjat stödja den amerikanska koalitionen redan innan detta, vilket kan indikera att det fanns en bra grund till att börja bygga en politisk ledning då detta steg inleddes.

Galula belyser att stödet och förtroendet från befolkningen för den nya ledningen är centralt under detta steg. I och med att de lokala stammarna gavs inflytande politiskt ges en ny dimension till Galulas teoribeskrivning. De lokala stammarna kan betraktas som en del utav befolkningen. Den befolkning stammarna representerade fick därmed ett inflytande i politiken. Vidare bör detta ha kunnat ge ytterligare ett perspektiv på de reformarbeten som behövde genomföras och kan således varit positivt för utvecklingen i området.

5.1.6. Steg 6 - Pröva de nya ledarna genom att tilldela dem ansvar och uppgifter. Bedriv uppföljning och ersätt dem som är svaga och inkompetenta. Ge stöd till de ledare som är kompetenta och organisera lokala försvarsstyrkor.

Marinkåren tillsåg att Anbar-provinsens ledare al-Alwani och dennes stab utvecklades i sina respektive roller. Zilmer beskriver att al-Alwani var obekvämt i rollen inledningsvis men att denne med tiden blev mer auktoritär och fick större inflytande i provinsens ekonomiska utveckling. Vidare utbildades den utsedda ledningen i Ramadi i syfte att besitta tillräcklig kompetens för att driva staden (Zilmer 2009, 145). Det har således funnits ett aktivt stöd från marinkåren för både provinsens ledare och borgmästarna i provinsens städer.

Galula beskriver ett tillvägagångssätt där ledarna skall testas genom att bedriva uppföljning av utfört arbete, för att kunna vidta åtgärder. I fallet med al-Alwani valde alltså marinkåren att stödja denne för att utveckla en fungerande ledning i provinsen. Huruvida marinkåren testade denne, vilket Galula förespråkar är oklart. Däremot tillsåg marinkåren att denne fick tillräcklig utbildning och resurser för att kunna utföra sina uppgifter. Uppgifterna var riktade mot att förbättra den ekonomiska utvecklingen i provinsen, vilket Galula även beskriver gällande vilken typ av projekt ledaren bör utföra (Zilmer 2009, 145). Då syftet är att vinna befolkningens förtroende är det rimligt att anta att ekonomisk utveckling och återuppbyggnadsprojekt bör vara i befolkningens intresse. Ytterligare en aspekt Galula belyser är att engagera befolkningen i försvaret, vilket marinkåren gjorde tillsammans med bland annat ledningen i Ramadi (Gaskin 2009, 216). Enligt Galula är ett delsteg i att vinna deras förtroende, att få dem att aktivt delta i kampen mot insurgenterna.

Sammanfattningsvis överensstämmer marinkårens tillvägagångssätt i stora drag med vad Galula belyser under detta steg. Vidare beskriver Galula att när befolkningen aktivt deltar i kampen mot insurgenten och stödjer upprorsbekämparen har man nått ett genombrott. Under detta steg beskriver marinkåren hur befolkningen organiserades i försvaret. Vidare återfinns tendenser till att befolkningen bidrog aktivt i kampen mot insurgenten redan under det tredje steget, där marinkåren beskriver hur underrättelser inkom från befolkningen. Det torde vittna om att marinkåren framgångsrikt uppnått målsättningen under detta steg.

5.1.7. Steg 7 - Utbilda ledarna i den nationella politiska rörelsen.

För att få ett fungerande politiskt system behövde även de lokala stammarna erbjudas politiskt inflytande där de skulle samarbeta med provinsens ledning. Vidare pågick arbetet med att få ledarna på lägsta nivå i städerna och ledarna i provinsen att förstå att de ingick i ett större politiskt system, vilket sträckte sig enda upp till regeringen i Bagdad (Allen 2009, 218-220). Avseende det politiska programmet menar Galula att upprorsbekämparen och den nya ledningen måste fastställa vilka politiska reformer som skall genomföras innan partiet skapas. I detta fall är det oklart huruvida det var ett problem, då den politiska ledningen i Anbar-provinsen lydde under regeringen i Bagdad. Återuppbyggnad och en återgång till normala förhållanden vara enligt marinkåren prioriterat (Gaskin 2009, 216-217). Det som Galulas beskrivning inte inrymmer är hur upprorsbekämparen bör behandla en inhemsk aktör, i det här fallet de lokala stammarna som anslöt till den amerikanska koalitionen i kampen mot Al-Qaeda. Enligt Allen var en förutsättning för att alliansen med den amerikanska koalitionen inte skulle upplösas, att erbjuda dem politiskt inflytande (Allen 2009, 229-231). Utmaningen som detta innebar för marinkåren och hur man behandlar en sådan part under detta steg inrymmer vidare forskning för att undersöka dess påverkan på händelseförloppet i fallet.

5.1.8. Steg 8 - Besegra eller fördriv de kvarvarande insurgenterna i området.

Vad Galula hävdar under detta steg är att i princip utföra samma procedur, som redogjordes för under det första steget. I samband med att ledningen i provinsen etablerades, fortsatte marinkåren med att bedriva operationer i syfte att fördriva kvarvarande insurgenter i området. Gaskin beskriver hur polisiära enheter rekryterades och utbildades med hjälp av den amerikanska koalitionen och hur dessa stationerades i områden för att upprätthålla säkerheten (Gaskin 2009, 215-216). Vidare gjordes ett försök till motanfall från Al-Qaeda mot Ramadi,

som den amerikanska koalitionen kunde avvärja. Al-Qaeda bedömdes under slutet av 2007 inte ha några operationella celler kvar, vilket framgick under steg fyra (Kagan 2009, 77-78).

Detta vittnar om att det syfte Galula anger under steg åtta, att få insurgenten att flytta, uppfylldes och med en metod som principiellt överensstämmer med Galulas tillvägagångssätt. Vilket beskrevs under föregående steg var befolkningen också engagerade i kampen mot insurgenten, vilket Galula belyser som en princip under detta steg. Huruvida befolkningsengagemanget bör komma under detta steg eller om en tidigareläggning äventyrar detta steg är svårt att svara på. Vidare är det svårt att dra någon definitiv gräns i tiden när befolkningsengagemanget uppenbarade sig, varför det får anses vara av ringa betydelse.

Sammanfattningsvis återfinns klara likheter mellan marinkårens tillvägagångssätt och det som Galula beskriver under det åttonde steget, även om befolkningsengagemanget kom tidigare.

5.2. Roger Trinquier

5.2.1. Att separera insurgenten från befolkningen.

Marinkåren fokuserade operationerna inledningsvis till Ramadi i Anbar-provinsen mot bakgrund av att det var den mest befolkade staden och en förutsättning till att uppnå stabilitet i hela provinsen (Zilmer 2009, 142). Den principiella målsättningen enligt Trinquier syftar till att separera insurgenten från befolkningen. Eftersom Ramadi var den mest befolkade staden i provinsen verkar det rimligt att fokusera en stor del av resurserna till en plats där den största delen av befolkningen faktiskt bor. Vidare beskriver Trinquier att enheter skall ockupera viktiga städer inom operationsområdet, vilket överensstämmer med beslutet att fokusera marinkårens styrkor till Ramadi. Journey beskriver hur marinkåren kvarlämnade egna styrkor eller personal från de irakiska säkerhetsstyrkorna för att upprätthålla säkerheten i ett taget område och att marinkåren levde tillsammans med de irakiska styrkorna (Journey 2009, 188-189, 194-196). Vidare beskriver Neller hur man överlämnade områdesansvar till de polisiära styrkorna i takt med att den amerikanska koalitionen fördrev Al-Qaeda från områden i Ramadi. Enligt Neller etablerade marinkåren kontroll över befolkningen genom att isolera

städerna i provinsen, genom kartläggning av befolkningen och genom att förse befolkningen med identitetskort (Neller 2009, 169-170).

Samtliga tillvägagångssätt finns beskrivna av Trinquier i syfte att separera insurgenten från befolkningen. Gällande att leva nära befolkningen beskriver Trinquier det som en faktor för att upprätthålla säkerheten i ett specifikt område. Fokuset från marinkåren var även på att få de irakiska styrkorna engagerade då den uttalade målsättningen från Zilmer var att utöka den lokala polisstyrkan och irakiska armén i syfte att dem själva skulle kunna ansvara för säkerheten i området (Zilmer 2009, 142-143). Trinquier belyser att befolkningen organiseras för att kunna försvara egna områden i syfte att kunna frigöra egna militära styrkor, vilket principiellt överensstämmer med marinkårens tillvägagångssätt.

Avseende Trinquiers beskrivning av hur befolkningen utanför säkerhetszonen skall föras till säkerhet är det ett delsteg i syfte att separera befolkningen från insurgenten. Ett antagande avser att det kan få konsekvenser på befolkningens inställning gentemot upprorsbekämparen eftersom de måste överge sina hem. Journey beskriver ett annat tillvägagångssätt, då man istället genomförde sociala- och ekonomiska projekt i säkrade områden med delsyftet att få befolkningen utanför säkerhetsområdet att inse att det uppstod möjligheter i och med marinkårens närvaro i ett specifikt område (Journey 2009, 188-189). Huruvida det gav upphov till att befolkningen flyttade självmant är dock oklart. Trinquier belyser också vikten av att genomföra liknande projekt som gagnar befolkningen, men inte med det delsyfte Journey beskriver.

Underrättelseverksamheten spelar en central roll i Trinquiers teori i syfte att separera insurgenten från befolkningen. Journey beskriver hur marinkåren nyttjade den irakiska polisen till att bedriva underrättelseinhämtning inför de militära operationerna genom att utpeka individer tillhörande insurgentens organisation (Journey 2009, 188-190). Det är oklart vilken effekt det fick i fallet i form av antal eliminerade insurgenter. Då det belyses som en så pass viktig faktor i Trinquiers teori, kan det vara en delfaktor till varför marinkåren lyckades eliminera och fördriva Al-Qaeda från området och därmed separera insurgenten från befolkningen.

5.2.2. Att göra insurgentens områden ohållbara.

MacFarland menar att befolkningen började stödja den amerikanska koalitionen när dem förstod att de var där för att stanna (Kagan 2009, 66-67). När befolkningen var isolerad från insurgenten började den amerikanska koalitionen enligt Gaskin att engagera befolkningen och ledarna i försvaret av Ramadi (Gaskin 2009, 216-217). Enligt Trinquier syftar det till att kunna frigöra egna militära styrkor för att lösa andra uppgifter. I det studerade fallet återfinns en förklaring till varför man valde att engagera befolkningen i försvaret. Ett exempel avser de offensiva operationer den amerikanska koalitionen genomförde mot insurgenten på landsbygden utanför Ramadi där en förklaringsmodell liknande Trinquier användes. Marinkåren var tvungen att rekrytera delar ur civilbefolkningen och organisera dem i försvaret av deras egna områden på grund av att den amerikanska koalitionen inte hade resurser till att både utföra offensiva operationer och försvara tagna områden (Kagan 2009, 76-77).

Vidare beskriver Gaskin hur polisiära enheter kvarlämnades för att ansvara för säkerheten i tagna områden under deras militära operationer i provinsen. Vidare började underrättelser inkomma från lokalbefolkningen, vilka administrerades genom en särskild organisation (Gaskin 2009, 215-217). Avseende användningen av de polisiära enheterna var det i huvudsak för defensiva operationer, exempelvis för att försvara och upprätthålla säkerheten i ett område efter en militär operation, vilket överensstämmer med Trinquiers teoretiska beskrivning av hur militära operationer föregår polisiära operationer. Vidare har polisen en central roll i Trinquiers teori gällande underrättelseinhämtning genom exempelvis förhör och koordinering av utvalda underrättelseagenter. En delvis överensstämmande beskrivning gavs under föregående princip av Journey. Däremot framgår inte hur den amerikanska koalitionen nyttjade de polisiära enheterna avseende att bedriva förhör.

En annan aspekt i det studerade fallet som Trinquiers teori ej belyser är hur marinkåren lyckades få de lokala stammarna att engagera sig i kampen mot insurgenten och därmed alliera sig med den amerikanska koalitionen. Enligt både MacFarland och Zilmer var det en utav de viktigaste faktorerna under deras stationering i Irak och efter att de anslöt sig i kampen mot Al-Qaeda i juni 2006 började fler söka sig till irakisk polis och militär (Zilmer

2009, 146,149. MacFarland 2009, 177-179). Det är problematiskt eftersom det inte går att fastställa vilken betydelse detta hade för händelseutvecklingen i fallet.

Överlag överensstämmer den amerikanska koalitionen tillvägagångssätt relativt väl med Trinquiers teori gällande vad denne framhäver under denna princip. Liksom vid analysen utifrån Galula utgör de inhemska aktörernas betydelse för händelseförloppet ett problem eftersom det inte upptas av Trinquier.

5.2.3. Att följa ovanstående principer och implementera metoder för dessa över ett stort område och tillräckligt länge för att uppnå resultat.

Zilmer menar att man valde att fokusera på att isolera Ramadi först mot bakgrund av att det är den mest befolkade staden i provinsen. Detta framkom under den första principen och det överensstämmer med vad Trinquier beskriver inledningsvis. Däremot hävdar Trinquier att de första operationerna skall vara inriktade på att eliminera insurgentens logistik- och underrättelsekedja, där de viktigaste byarna och städerna ockuperas i syfte att möjliggöra detta. Den inriktningen tycks saknas från marinkåren.

Vidare genomförde marinkåren operationen "Enforcing the Law" i syfte att förhindra utländska insurgenter att komma in i Irak. Därför utvidgades säkerhetszonen till att omfatta sex större städer och området längs med Euphrates floden i Anbar-provinsen (Kagan 2009, 72-73). Gaskin beskriver att man mellan mars och juni 2007 tog tillbaka befolkningsområden i provinsen och fördrev Al-Qaeda till landsbygden (Gaskin 2009, 215). Detta följdes upp med fortsatta operationer mot Al-Qaeda, vilka fördrevs från landsbygden till utkanten av provinsen. I slutet av 2007 bedömdes att Al-Qaeda inte hade någon operationell cell kvar i Ramadi. Vidare fortsatte stadens ekonomi och ledning att utvecklas till det bättre (Kagan 2009, 76-78).

Trinquier belyser ett liknande tillvägagångssätt avseende hur utvecklingen av operationerna ser ut geografiskt, där insurgenten tvingas längre ut från områdets mitt till utkanten av området. De sista operationerna syftar till att rensa de sista insurgenterna i området. Trinquier understryker att insurgentens organisation skall förgöras och att samtliga insurgenter skall

elimineras. Samtidigt hävdar Zappa att operationer i syfte att eliminera högt uppsatta ledare inom Al-Qaeda och operationer inriktade på att eliminera samtliga insurgenter inte varit avgörande i fallet. Enligt Zappa har fördrivningen av Al-Qaeda från områdena uppnått samma syfte (Zappa 2009, 206-207). Avseende Trinquiers offensiva inriktning på att eliminera insurgenten fysiskt återfinns inte den inriktningen hos den amerikanska koalitionen.

Trinquier hävdar att upprorsbekämparen måste upprätthålla kontroll över befolkningen till dess att insurgenten är eliminerad från hela territoriet. Vidare hävdar Trinquier att om enbart de väpnade insurgenterna elimineras, men övriga delar inom deras organisation kan verka kommer de att kunna fortsätta upprätthålla kontroll över befolkningen. Huruvida Al-Qaeda hade kontroll över befolkningen efter att de fördrivits från området är oklart. Befolkningens aktiva stöd för den amerikanska koalitionen tycks vittna om att Al-Qaeda inte hade någon vidare kontroll över befolkningen. Ett antagande är också att det kortsiktiga resultatet troligen blir detsamma oavsett om insurgenten elimineras fysiskt eller om insurgenten fördrivs. Att insurgenten inte eliminerades i Anbar-provinsen utesluter inte heller en eliminering av insurgenterna i ett senare skede.

Avseende Trinquiers beskrivning av att ha reservförband tillgängliga över tiden på högre nivå i syfte att kunna kraftsamla dessa till särskilda problemområden återfinns ingen likvärdig beskrivning i marinkårens uttalade strategi. Även om Trinquier belyser vikten av det, är det inte en förutsättning till att bedriva upprorsbekämpande operationer. Vidare är frågan, huruvida att upprätthålla reservförband i genomförandet av militära operationer besitter en specifik relevans i upprorsbekämpning eller om det är allmängiltigt i alla typer av militära operationer varför det inte upptas utav marinkåren i det studerade fallet.

Sammanfattningsvis stämmer marinkårens tillvägagångssätt överlag överens med vad Trinquier beskriver och vad som är principiellt fokus under denna princip. Däremot eliminerades inte samtliga insurgenter fysiskt. I fallet utgör Anbar-provinsen endast en del av nationen Irak. Trinquiers beskrivning av hur insurgenten skall elimineras fysiskt bör således först få relevans när de sista upprorsbekämpande operationerna genomförs i Irak. Först då bör de resterande insurgenterna elimineras.

5.3. Slutsatser

Avseende hur fallet kan förklaras utifrån Galulas teori antyder analysen att de befolkningscentrerade tillvägagångssätt marinkåren använde i sin upprorsbekämpning medförde en positiv händelseutveckling där befolkningen började stödja den amerikanska koalitionen och Al-Qaedas inflytande minskade. Detta överensstämmer med den händelseutveckling Galulas teoretiska tillvägagångssätt eftersträvar. Vidare återfinns principiellt överensstämmande beskrivningar av marinkårens tillvägagångssätt i Galulas teori. Däremot har den kronologiska ordning Galulas teori förespråkar endast delvis överensstämmer med marinkårens beskrivna tillvägagångssätt. Den mest kritiska aspekten avser arbetet med att tillsätta och utveckla ledningen i provinsen innan Al-Qaedas operativa celler var eliminerade från området. Det fanns dock ett aktivt stöd för den amerikanska koalitionen från befolkningen, varför det kan ha varit av ringa betydelse. Emellertid är det också oklart huruvida de operativa celler marinkåren talar om avser hela Al-Qaeda, då Galula hävdar att endast insurgentens politiska celler måste förgöras. En annan aspekt som framgick under det fjärde steget avser hur marinkåren genomförde operationer i syfte att eliminera ledare inom Al-Qaeda. Det fick inte de positiva effekter marinkårens trodde i form av avtagande våldsamheter. En förklaring till varför resultatet inte var positivt kan vara att marinkåren inte hade etablerat tillräcklig kontroll över befolkningen innan operationerna tog vid. Den förklaringen förutsätter att operationer riktade mot insurgentens ledning är att likställa med operationer riktade mot insurgentens politiska celler.

Det återfinns faktorer i fallet, vilka Galula inte upptar, vilket medför svårigheter med att förklara hela händelseutvecklingen i fallet. De faktorer som faller utanför Galulas teoretiska ramverk kan ha spelat en stor roll i händelseförloppet. I det första steget beskrevs de lokala stammarnas engagemang i kampen mot Al-Qaeda. En annan aspekt som lyftes fram under det andra steget var Galulas beskrivning av hur upprorsbekämparen skall leva under samma förutsättningar som befolkningen. En ordagrann tolkning av detta innebär att marinkårens tillvägagångssätt, att upprätta egna baser i befolkningscentren tillsammans med irakiska styrkor, inte överensstämmer med Galula. Ur ett praktiskt perspektiv innebär detta implicit, att bostäder måste finnas tillgängliga alternativt att befolkningen måste göra avkall på sin levnadsstandard för att inrymma utländska soldater. Att denna beskrivning av Galula skulle vara relevant finns anledning att ifrågasätta. Vidare är frågan huruvida möjligheten till att

erhålla befolkningens stöd minskar på grund av att upprorsbekämparen inte bor under samma förutsättningar som befolkningen. Att marinkåren i detta fall bodde i direkt anslutning till befolkningscentren uppfyller ju syftet, att skydda befolkningen och avstyra ett eventuellt motanfall från insurgenten.

Avseende hur fallet kan förklaras utifrån Trinquiers teori återfinns principiellt överensstämmande beskrivningar i marinkårens tillvägagångssätt. Marinkårens åtgärder avseende befolkningen medförde en positiv händelseutveckling där befolkningen började stödja den amerikanska koalitionen. Liksom Galula faller de lokala stammarnas engagemang och dess inverkan på fallet utanför Trinquiers teoribildning. Avseende Trinquiers beskrivna tillvägagångssätt för de militära operationerna återfinns likheter med marinkårens tillvägagångssätt där händelseförloppet i fallet visar på en positiv utveckling i form av att Al-Qaeda utbredning minskade och att de fördrevs till utkanten av området. En intressant aspekt hade varit att analysera vilken konsekvens marinkårens tillvägagångssätt i Anbar-provinsen fick på andra områden i Irak och huruvida det innebar långtgående konsekvenser att inte eliminera insurgenten. Beträffande Trinquiers beskrivning av att förflytta befolkningen till säkerhetszonen saknas det i marinkårens beskrivna tillvägagångssätt. Frågan är vilken vikt Trinquier fäster vid detta och huruvida det är en förutsättning till att bedriva upprorsbekämpning. En annan brist avseende Trinquiers möjlighet att förklara händelseförloppet avser avsaknaden av ett uttalat fokus från marinkåren eliminera insurgentens logistikkedja. Det är ett problem om Trinquier anser att det är en absolut förutsättning. Däremot förklaras inte vilken eventuell konsekvens det medför att inte inrikta de inledande operationerna mot insurgentens logistikkedja, varför det är svårt att undersöka detta i fallet.

Sammanfattningsvis överensstämmer marinkåren tillvägagångssätt i stora drag med både Galulas och Trinquiers beskrivning av hur upprorsbekämpande operationer skall bedrivas. Flera av de principiella faktorer som Galula och Trinquier hävdar skall vara uppfyllda i syfte att stävja upproret återfinns i marinkårens beskrivning utav fallet. De befolkningsfokuserande åtgärder marinkåren vidtog överensstämmer helt eller delvis med båda teoriernas beskrivningar. Däremot finns en problematik med att definitivt fastställa vilka faktorer som varit utslagsgivande i händelseförloppet eftersom varken Galula eller Trinquier redogör för

samtliga faktorerers betydelse och vilket orsakssamband som finns mellan dem. Förhoppningen är att studien bidragit till att erhålla en fördjupad förståelse för fallet genom att fallet har analyserats utifrån Galula och Trinquier, även om deras förklaringskraft endast delvis motsvarade händelseutvecklingen.

Avseende Jones studie, där denne hävdar att USA bör fokusera på de inhemska aktörerna i upprorsbekämpande operationer, antyder denna studie att det återfinns relevans i Jones påstående (Jones 2008). Eftersom de lokala stammarnas anslutning i kampen mot Al-Qaeda utpekade som en utav de viktigaste händelserna under tidsperioden av marinkåren finns anledning att undersöka detta fenomen vidare. Ett rimligt antagande är att USA utan de lokala stammarna på sin sida, hade haft ett betydligt tuffare motstånd. Huruvida marinkårens övriga metoder inte hade varit framgångsrika om så var fallet är dock svårt att svara på. Därav antyder denna studie att vidare forskning bör fokusera på de inhemska aktörernas betydelse i upprorsbekämpning.

5.5. Resultatens betydelse för professionen

Studiens resultat tyder på att marinkårens inriktning på att fokusera upprorsbekämpningen på att skydda befolkningen är en del i varför de upprorsbekämpande operationerna i Anbar-provinsen var framgångsrika. Flera av marinkårens tillvägagångssätt var principiellt överensstämmande med vad Trinquier och Galula framhäver i sina respektive teoribildningar. Däremot kan studien ej tillskriva marinkårens befolkningsfokusering en avgörande betydelse för utfallet.

Eftersom studien avhandlar endast ett fall återfinns en uppenbar problematik med att generalisera studiens rön, varför resultatens betydelse är svåra att generalisera till något allmängiltigt för professionen. Däremot antyder resultaten att det bör finnas en medvetenhet om befolkningens betydelse i upprorsbekämpande operationer. Vilken relevans befolkningen kommer att besitta i framtida upprorsbekämpning är svårt att svara på. Däremot kommer befolkningen alltid utgöra en part, varför det inte går att förbise dess potentiella inverkan på framgång eller nederlag i upprorsbekämpning.

Litteratur och referensförteckning

Allen, John R. 2009. Turning the Tide, Part II. Intervju 2009-04-23. I McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*, 226-237. Quantico, VA: Marine Corps University Press. [http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).

Biddle, Stephen., Friedman, Jeffrey A. och Shapiro, Jacob N. Testing the Surge: Why Did Violence Decline in Iraq in 2007?. I Gventer, Celeste W., Jones, David M. och Smith, M.L.R. (red.). 2014. *The New Counter-insurgency Era in Critical Perspective*, 210-231. Rethinking Political Violence series. New York, NY: Palgrave Macmillan.

Cohen, Eliot A. 2006. Foreword. I Trinquier, Roger. *Modern Warfare: A French View of Counterinsurgency*, vii-x. Westport, CT: Praeger Security International.

Connable, Alfred B. 2009. Intelligence Assessment in Late 2005 and 2006. Intervju 2009-06-26. I McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*, 120-137. Quantico, VA: Marine Corps University Press. [http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).

Crane, Conrad. 2010. United States. I Keaney, Thomas. och Rid, Thomas (red.). *Understanding Counterinsurgency: Doctrine, operations, and challenges*, 59-72. New York, NY: Routledge.

Denscombe, Martyn. 2009. *Forskningshandboken - För småskaliga forskningsprojekt inom samhällsvetenskaperna*. uppl 2:4. Lund: Studentlitteratur.

Galula, David. 2006. *Counterinsurgency Warfare: Theory and Practise*. Westport, CT: Praeger Security International.

Gaskin Sr, Walter E. 2009. Turning the Tide, Part I. Intervju 2008-01-11. I McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*, 214-225. Quantico, VA: Marine Corps University Press. [http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).

George, Alexander L. och Bennett, Andrew. 2005. *Case Studies and Theory Development in the Social Sciences*. Cambridge, MA: MIT Press.

Headquarters Department of The Army. 2006. *Field Manual 3-24: Counterinsurgency*. Boulder, Colorado: Paladin Press.

ISW (Institute for the Study of War). 2015. *Who we are*.
<http://www.understandingwar.org/press-media/staff-bios/dr-kimberly-kagan> (Hämtad 2015-05-22).

Jones, Seth G. 2008. *Counterinsurgency in Afghanistan*. RAND Corporation monograph series. RAND Counterinsurgency Study - Volume 4. Santa Monica, CA: RAND Corporation.
<http://www.rand.org/pubs/monographs/MG595> (Hämtad 2015-05-14)

Jurney, William M. 2009. Counterinsurgency in Central Ramadi, Part I. Intervju 2007-02-07. I McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*, 186-199. Quantico, VA: Marine Corps University Press.
[http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).

Kagan, Kimberly. 2009. *The Surge*. New York, NY: Encounter Books.

Kilcullen, David. 2010. *Counterinsurgency*. Oxford: Oxford University Press.

Kitson, Frank. 1971. *Low Intensity Operations: Subversion, Insurgency, Peace-keeping*. London: Faber and Faber Limited.

Kruzel, John J. 2007. Urban Centers in Iraq's Anbar Province Enjoying Stability, Renewal. American Forces Press. *U.S. Department of Defense*. 5 november.

<http://www.defense.gov/news/newsarticle.aspx?id=48053> (Hämtad 2015-05-14).

MacFarland, Sean B. 2009. Partnering with the Tribes in Ramadi. Intervju 2006-12-13. I McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*, 176-185. Quantico, VA: Marine Corps University Press.

[http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).

McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*. Quantico, VA: Marine Corps University Press. [http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).

Nagl, John A. 2006. Foreword. I Galula, David. *Counterinsurgency Warfare: Theory and Practise*, vii-x. Westport, CT: Praeger Security International.

Neller, Robert B. 2009. Enabling the Awakening, Part II. Intervju 2007-01-23. I McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*, 162-175. Quantico, VA: Marine Corps University Press. [http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).

Porch, Douglas. David Galula and the Revival of COIN in the US Military. I Gventer, Celeste W., Jones, David M. och Smith, M.L.R. (red.). 2014. *The New Counter-insurgency Era in Critical Perspective*, 173-197. Rethinking Political Violence series. New York, NY: Palgrave Macmillan.

Russell, James A. 2010. *Innovation, Transformation, and War: Counterinsurgency Operations in Anbar and Ninewa Provinces, Iraq, 2005-2007*. Stanford, CA: Stanford University Press.

Shultz, Richard H. 2012a. *Organizational learning and the Marine Corps: The counterinsurgency campaign in Iraq*. CIWAG case study series 2011-2012, ed. Marc Genest and Andrea Dew. Newport, RI: US Naval War College, Center on Irregular Warfare and Armed Groups. <https://www.usnwc.edu/getattachment/Departments---Colleges/Center-on-Irregular-Warfare---Armed-Groups/Publications/Shultz---Organizational-Learning-and-the-Marine-Corps.pdf> (Hämtad 2015-05-14).

Shultz, Richard H. 2012b. *The Marines Take Anbar: The Four Year Fight Against Al-Qaeda*. Annapolis, MD: Naval Institute Press.

Thompson, Robert, Sir. 1966. *Defeating Communist Insurgency; Experiences from Malaya and Vietnam*. London: Chatto and Windus Ltd.

Trinquier, Roger. 2006. *Modern Warfare: A French View of Counterinsurgency*. Westport, CT: Praeger Security International.

Yin, Robert K. 2009. *Case Study Research: Design and Methods*. Applied Social Research Methods - Volume 5. 4. uppl. Thousand Oaks, CA: SAGE Publications, Inc.

Zambernardi, Lorenzo. 2010. Counterinsurgency's Impossible Trilemma. *The Washington Quarterly* 33:3: 21-34. doi: 10.1080/0163660X.2010.492722.

Zappa, Daniel R. 2009. Counterinsurgency in Central Ramadi, Part II. Intervju 2007-02-17. I McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*, 200-211. Quantico, VA: Marine Corps University Press. [http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).

Zilmer, Ricard C. 2009. The Shift to Counterinsurgency. Intervju 2007-01-01. I McWilliams, Timothy S. och Wheeler, Kurtis P. (red.). *Al-Anbar Awakening, Volume I - American Perspectives: U.S Marines and Counterinsurgency in Iraq, 2004-2009*, 140-151. Quantico,

Gustav Rydbeck
OP SA 12-15

2015-03-31

VA: Marine Corps University Press. [http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII\[1\].pdf](http://www.hqmc.marines.mil/Portals/61/Docs/Al-AnbarAwakeningVolII[1].pdf) (Hämtad 2015-05-14).